

отишелъ за Шипка, но тамъ налетѣлъ на една пусия и едвамъ спасилъ главата си. Тотъ убилъ двама турци. Видѣхъ се съ шипчанскитѣ българи и чухъ отъ тѣхъ следующото:

— Ние имаме около 600 момчета за работа. Всички сме готови.

— Така, братия, така! Така ви искамъ! — казахъ азъ. — Мене ми се харесва вашето родолюбие; но азъ съмъ длъженъ да ви кажа, че трѣбва да почакаме още една година. Азъ се надѣямъ, че до година, съ Божието име, всичко ще да бжде. Потърпете малко!

После това азъ отидохъ на планината надъ Карлово. Байрактаринътъ ми, който бѣше родомъ изъ Карлово, ме помоли да го пушна да иде дома си и да се види съ майка си. Азъ му дадохъ воля да иде, но рекохъ му да бжде остороженъ. Той отиде, но върна се съ половина душа. Въ онова време единъ турски офицеринъ помолилъ правителството да му даде позволение да иде на планината и да донесе главитѣ ни; а байрактаринътъ ми се известилъ за това и прибързалъ да ми яви. Като седѣхъ единъ день на единъ камъкъ и гледахъ низъ полето съ далегледа (съ пусулата), то видѣхъ тоя офицеринъ, че дойде при едни овчари, които не бѣха българи, и замръкна при тѣхъ. Азъ отидохъ вечерята въ бачията, уловихъ одного отъ овчаритѣ и попитахъ го — какво е търсилъ при него турчинътъ. Овчарътъ ми рече:

— Турчинътъ дохожда при нази да му даде овчарски дрехи, съ които иска да преоблѣче дружината си, за да ги не познаете, и да дойде при вази да ви излови.

— Дайте му дрехитѣ си, но после да се не оплаквате, когато ви ги донесатъ изпродуп-